

големи и черни! Лицето ѝ беше румено, поизгоряло, снагата ѝ набита. Право беше казал Бодура: уну-ката му беше хубава.

— Слушай, Ристо, — рече Бодура, който като-че не беше забелязал младата жена. — Ти сега си пусна конете да пасат нали, нямаш работа. Я да ми помогнеш. Стой тука и гледай таз пчела, тя скоро ще се рои. Аз ще ида да понагледам другите, а ти щом видиш, че изкочи роя, викай ме.

Високият ръст на Бодура се заклати надолу измежду тръвните. Христо остана на мястото си; не се помръдна от мястото си и жената. Нито той ѝ продума, нито тя. Тя не го и гледаше. Но по-рано той беше забелязал как го гледа и катоche се смееше, че е млад, а си е оставил такава голяма брада, която, макар и черна като катран, все пак беше брада като на поп. И сега тя катоche се усмихваше, но гледаше настрани и Христо не снемаше очи от нея, като мислеше, че не го забелязва.

— Пчелата гледай, хей! — извика тя, погледна го и се засмя. — Що гледаш мене? На, роя из хвъркна.

Наистина, във въздуха играеше на голямо черно кълбо рояк пчели. Някои минаваха покрай самото ухо на Христа и бръмчаха. Слънцето още повече припичаше.

— Е, каква я свърши ти! — каза Бодура, като бързо идеше насам и се смееше. — Уж вардач те турих, а ти изтърва роя!

В едната си ръка Бодура държеше китка маточина, взе да ръси с нея към роя и навсякъде из въздуха да разнесе приятна миризма. В другата си ръка той държеше празен кош, набучен на висок прът, и в същото време свиреше с уста, свиреше някак особено, еднообразно, но настойчиво, — същия звук, като кога тече чучур. И все ръсеше с маточината.